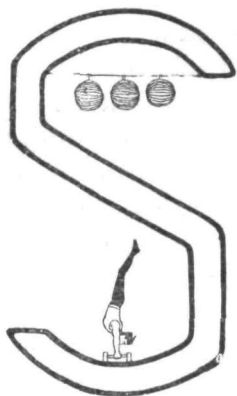

DR. P. PESTOTNIK:

Prokletstvo starke Zime.

tarka zima se razsrdi in hoče spraviti s sveta vse, kar diha in živi. Najpreje se spravi na ptice: dražile so jo s svojim kričanjem in žvižganjem!

Zima prične puhati hladen veter, iztrga listje raz drevja ter potrese ž njim ceste in stezice. Ptičke se zbirajo v tropah, zborujejo in se posvetujejo. Snidejo se in lete za sinja morja v tople pokrajine. Samo vrabec ostane doma in še ta se zarije pod streho.

Potem se zima spravi nad živali. S snegom pokrije polja, debelo zamete pašnik in gozd, pošlje mraz za mrazom. Živali se ne prestrašijo: nekatere imajo tople kožuhe, nekatere se poskrijejo v globoke luknje; veverica dolbe oreške v duplini, medved sesa svojo taco v brlogu, zajček si skakajoč ogreva ohlajeno kri, konjički pa, kravice in ovčice mulijo pripravljeno sladko seno v toplih hlevih in pijejo topli napoj.

Še huje besni zima na ribe: pošlje mraz za mrazom. Cel svet prezeba, mrzel veter ledeno brije, kot s kladivom gromko bije: brez oporašč, klinov in zagozd gradi mraz mostove čez jezera in reke. Jezera in reke zmrzujejo, pa smo zvrha; vse ribe utečejo zvrha v globino, globoko pod ledom jim je še bolj gorko.

»No, le počakaj, — si misli zima — pokažem ljudem« — in pošlje mraz za mrazom, drug za drugim, vedno hujši. Trdovratni mraz prepreže stekla v oknih z ledenimi cvetkami, oglašča se celo skozi debele zidane stene, trka na vrata. Ljudje pa si zakurijo v pečicah, posedajo v prijetno topli sobi po klopeh okrog peči, pripovedujejo si mične povesti — in se posmehujejo zimi. Zimi na posmeh se gibljejo po cestah težko obloženi vozovi, konjički živalno stopajo, veselo rezgetajo; vozniki z nogami topotajo, z rokami v rokavicah se manejo in ogrevajo prezeble ude, pri tem pa hvalijo dobrodošli mraz.

V dno duše pa zimo užali, ki vidi starka, da se ji celo mala deca zoperstavlja, odreka pokorščino, niti ta se je ne boji: Po sveži snežini otroci valijo mehke sneg, kepajo se in razposajeno valjajo ob zasneženih stezicah, igrajo se v belem snežku, iz njega delajo snežake, gradijo gore, polivajo jih z vodo, da še celo vabijo mraz: »Le pridi sem, razveselj nas!«

Jeze vščipne zima dečka za uho, drugega za nos. Dečko pa seže po sneg, se obriblje — njegovo lice zažari kot ogenj. (Iz ruščine.)

